

תפ"ח 27231/07/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כב' השופטים

דוד מינץ, אב"ד; עודד שחם; אביגדור דורות
תפ"ח 27231-07-16 מדינת ישראל נ' פלוני

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים, פלילי,
עו"ד חיים פס

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ ראובן בר-חיים

הנאשם

הכרעת דין

1. החלטנו לזכות את הנאשם מן העבירות של אינוס לפי החלופה שבסעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן - החוק); עניינה של העבירה בבעילה שלא בהסכמה של קטינה מתחת לגיל 16; של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב); ושל מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ב) לחוק (בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק).

2. בה בעת, החלטנו להרשיע את הנאשם בעבירות של אינוס לפי החלופה שבסעיף 345(א)(3) לחוק העונשין (בעילה של קטינה שטרם מלאו לה 14 שנה); מעשים מגונים, לפי סעיף 348 (א) לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק; בעילה אסורה בהסכמה, לפי סעיף 346(א)(1) לחוק; והדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק.

3. להלן הטעמים ביסוד הכרעה זו.

כתב האישום

4. כתב האישום הוגש ביום 13.7.16, וזו לשונו:

1. הנאשם, עבד כנהג ובין היתר הסיע תלמידים לבתי ספר.

2. בשנת הלימודים תשע"ה (2014-2015), היה הנאשם נהג ההסעות של ל', קטינה (ילידת יוני 2002) והסיעה מדי יום לבית הספר ובחזרה לביתה.
3. סמוך לסוף שנת הלימודים תשע"ה, אמר הנאשם למתלוננת כי קשה לו להיפרד ממנה. המתלוננת השיבה לנאשם כי גם לה קשה הפרידה.
4. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, סמוך לתחילת שנת הלימודים תשע"ו (2015-2016), כשהנאשם כבר לא עבד כנהג ההסעות הקבוע במסלול בו נסעה המתלוננת, היה הנאשם מעביר למתלוננת פתקים באמצעותם, בין היתר, ביקש מהמתלוננת להתקשר אליו. תחילה התעלמה מכך המתלוננת ובחלוף תקופה מסוימת, לאחר שהנאשם המשיך להעביר פתקים אלו, והיה מסמן לה להתקשר אליו כשראה אותה, יצרה המתלוננת קשר עמו ושאלה אותו מה רצונו, המתלוננת אף יידעה אותו כי היא בת 13.5.
5. במהלך הזמן, נוצר קשר בין הנאשם למתלוננת, והשניים נהגו לשוחח בטלפון. בהמשך נפגשו הנאשם והמתלוננת, תחילה ביוזמת הנאשם ובהמשך אף ביוזמת המתלוננת.
6. במהלך הקשר, עזר הנאשם, למתלוננת, ייעץ לה, קנה לה מתנות שונות ויחד הם אף טיילו. בתקופה בה לא היה ברשות המתלוננת טלפון נייד, סיפק לה הנאשם "טאבלט" או טלפון נייד על מנת שתוכל להיות איתו בקשר באמצעות הודעות טקסט או שיחות טלפון. הנאשם והמתלוננת התכתבו ביניהם, בין היתר כתב הנאשם למתלוננת הודעות בעלות אופי מיני והנחה אותה למחוק אותן.
7. במהלך הקשר, ניסתה המתלוננת מספר פעמים לנתק את היחסים עם הנאשם אולם הנאשם חזר והתקשר אליה והיקשה על ניתוק הקשר.
8. במסגרת הקשר בין הנאשם והמתלוננת, במהלך של כעשרה חודשים, במספר הזדמנויות כפי שיפורט להלן, החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת ולפי הטבעת שלה, במספר הזדמנויות נוספות החדיר הנאשם את אצבעותיו לאיבר מינה, וביצע בה מספר רב של מעשים מגונים.
9. במועד שאינו ידוע למאשימה אך קודם שמלאו למתלוננת 14, במהלך תקופת הקשר, במפגש הראשון של הנאשם והמתלוננת, הגיע הנאשם סמוך ליד ביתה של המתלוננת ב X. הנאשם הנחה את המתלוננת לצאת החוצה בתואנה שהיא יוצאת לזרוק אשפה. המתלוננת, עשתה כבקשתו, כשיצאה מביתה, נכנסה המתלוננת לרכב ההסעה של הנאשם. הנאשם והמתלוננת שוחחו ביניהם ובמהלך הדברים חיבק הנאשם את המתלוננת.
10. בשלושה מועדים שאינם ידועים למאשימה אך קודם שמלאו למתלוננת 14, בשבתות, הגיע הנאשם בהליכה רגלית מביתו שב X, לפגוש את המתלוננת בשכונת X או סמוך לה, וזאת לאחר שקבעו מראש, לפני כניסת השבת, להיפגש במהלך השבת. בפגישות אלו חיבק הנאשם את המתלוננת ונישקה על לחייה ושפתיה.
11. במועדים נוספים שאינם ידועים למאשימה אך קודם שמלאו למתלוננת 14, במהלך תקופת הקשר ביניהם, במספר רב של הזדמנויות, נפגשו הנאשם והמתלוננת. במהלך המפגשים חיבק הנאשם את המתלוננת. לעיתים היה הנאשם מכניס ידיו מתחת לחצאיתה וחולצתה של המתלוננת. המתלוננת הייתה מתנגדת ומיזזה את ידיו של הנאשם ממנה.
12. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך תקופת הקשר, אסף הנאשם את המתלוננת ברכב ההסעות שלו, סמוך לרח' X ב X. הנאשם החנה את רכבו וביושבם ברכב, שוחחו הנאשם והמתלוננת. במהלך הדברים עברו הנאשם והמתלוננת לשבת במושב האחורי. הנאשם חיבק את המתלוננת ונישק אותה. בהמשך, החל הנאשם לגעת בחזה של המתלוננת מתחת לבגדים. המתלוננת היזזה את ידיו של הנאשם מעליה, אמרה לו שזה "לא מתאים" וניסתה לקום. הנאשם המשיך, השכיב את המתלוננת על המושב, הוריד את מכנסיו ותחתוניו, פשט את חצאיתה ותחתוניה של המתלוננת ונשכב עליה. המתלוננת התנגדה, ביקשה מהנאשם שיקום מעליה, אולם הנאשם לא שעה לבקשתה

נישק אותה על שפתייה, החדיר את איבר מינו לאיבר מינה בניגוד לרצונה, וגרם לה בכך לכאב.

13. לאחר המתואר, ניסתה המתלוננת לנתק את הקשר עם הנאשם באומרה כי "זה לא מתאים". הנאשם, אמר למתלוננת כי הוא לא התכוון והמשיך לשלוח לה הודעות טקסט. כעבור מספר שבועות השניים שוחחו בטלפון והנאשם אמר לה כשהם ייפגשו הוא לא יעשה לה כלום.

14. במועד נוסף שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך תקופת הקשר, כשהיו הנאשם והמתלוננת ברכב ההסעות של הנאשם הפשיל הנאשם את מכנסיו וניסה לפשוט למתלוננת את חצאיתה. המתלוננת התנגדה, ניסתה לקום אולם הנאשם הושיב אותה עליו ופשט את חצאיתה ותחתונה בניגוד לרצונה. המתלוננת המשיכה להתנגד, ניסתה לקום ואולם הנאשם החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת וגרם לה בכך לכאב. הנאשם הזיז את המתלוננת קדימה ואחורה מספר רגעים, ולאחר שהוציא את איבר מינו מפי הטבעת של המתלוננת, הגיע הנאשם לפורקן.

15. במועדים שאינם ידועים למאשימה, במהלך תקופת הקשר, כשהיו הנאשם והמתלוננת נפגשים, החדיר הנאשם במספר הזדמנויות אצבעות לאיבר מינה של המתלוננת, בעוד המתלוננת מתנגדת ומנסה להזיז את ידיו של הנאשם.

16. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך תקופת הקשר, הסיע הנאשם תלמידים מבית ספרה של המתלוננת אל ביתם, ובכללם את המתלוננת. לאחר שכל התלמידים ירדו מרכב ההסעה, נשארה בו המתלוננת הנוסעת היחידה. הנאשם החנה את הרכב ברח' X ב X, והשניים בהנחיית הנאשם, עברו לשבת באזור האחורי של רכב ההסעה. תחילה, ישב הנאשם במושב מול המתלוננת, השניים שוחחו והנאשם חיבק ונישק את המתלוננת בפיה ובצווארה, פתח את חגורת מכנסיו והכניס ידיו מתחת לחולצתה וחצאיתה של המתלוננת ואולם המתלוננת הוציאה את ידיו של הנאשם.

17. בהמשך הדברים משלא נענתה לניסיונות השכנוע של הנאשם לשבת עליו, תפס אותה הנאשם והושיבה על רגליו בכוח כשהיא עם הפנים אליו ורגליה משני צדי רגליו. הנאשם חיבק את המתלוננת, ומשזז אמרה לו כי היא אינה מעוניינת לשבת עליו, השיב הנאשם כי הוא אינו עושה כלום ואף אמר שהוא סוגר את חגורת מכנסיו. אז, בעוד המתלוננת יושבת על רגליו, פשט הנאשם את מכנסיו ותחתונו עד לברכיו, וניסה להרים את חצאיתה של המתלוננת. המתלוננת התנגדה לכך והזיזה את ידיו של הנאשם. הנאשם המשיך וניסה להרים את חצאיתה של המתלוננת ואולם זו שבה והתנגדה.

18. לאחר מכן, משלא עלה בידי הנאשם לבצע את זממו, השכיב הנאשם את המתלוננת על מושבי הרכב, נשכב על המתלוננת, הרים את חצאיתה, הזיז את תחתוניה הצידה באופן שחשף את איבר מינה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה בניגוד לרצונה, בעוד המתלוננת דוחפת את הנאשם ואומרת שהיא אינה מעוניינת בכך. הנאשם הזיז את גופו קדימה ואחורה למספר רגעים, ולאחר מכן הוציא את איבר מינו מאיבר מינה של המתלוננת.

19. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך תקופת הקשר, הציע הנאשם למתלוננת להתלוות אליו לנסיעה אשר בה נדרש הנאשם להעביר מזוודות למלון בתל אביב. המתלוננת, התלוותה לנסיעה זו, יחד עם אחיה הקטן בן השנתיים וחצי. בהגיעם למלון, עלו הנאשם, המתלוננת ואחיה לחדר במלון, שם התקרב הנאשם למתלוננת, חיבק אותה, ניסה להשכיב אותה נגע בחזה מתחת לבגדיה ופתח את חגורת מכנסיו. המתלוננת סירבה, אמרה כי היא איננה מעוניינת בכך והנאשם חדל ממעשיו.

20. ביום 27.6.16, יומיים לאחר שלמתלוננת מלאו 14 אסף הנאשם את המתלוננת סמוך לביתה ויחד נסעו לפארק X. בהגיעם לפארק עברו השניים למושב האחורי של הרכב. הנאשם ניסה להוריד את חולצתה של המתלוננת אולם זו התנגדה. בהמשך, השכיב הנאשם את המתלוננת על גבה, הוריד לה את החצאית והתחתונים בכוח ובניגוד לרצונה, נשכב עליה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה.

21. ביום 30.6.16, משנודע לנאשם כי מ', אמה של המתלוננת גילתה על אודות מערכת היחסים בין הנאשם והמתלוננת, שלח הנאשם למתלוננת הודעה על כך שהדבר נודע לאמה. בהמשך, התקשר

הנאשם למתלוננת וביקש להיפגש עמה. המתלוננת נעתרה לבקשתו. בהיפגשם, אמר הנאשם למתלוננת כי אמה מתכוונת לפנות למשטרה וביקש ממנה להגיד שלא היה ביניהם מגע וכי מהות הקשר ביניהם הייתה עזרה וטיפול.

22. במעשיו המתוארים, בעל הנאשם קטינה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים שלא בהסכמתה החופשית, ביצע מעשה סדום בקטינה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים שלא בהסכמתה החופשית, עשה מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים שלא בהסכמתה החופשית ועשה מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים אף בהסכמתה. כן הניע אדם או ניסה להניעו שבחקירה על פי דין לא ימסור הודעה או ימסור הודעת שקר".

5. על יסוד כל אלה, יוחסו לנאשם העבירות הבאות: אינוס - עבירה לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין (שש עבירות); מעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק; מעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 438(ב) בצירוף סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק (מספר רב של עבירות); מעשה מגונה - עבירה לפי סעיף 348(ב) בצירוף סעיף 345(א)(3) לחוק (מספר רב של עבירות); הדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק.

תשובת הנאשם לכתב האישום

6. הנאשם מסר תגובה מפורטת לכתב האישום, אשר זו לשונה.

1. הנאשם הוא אדם בן 49 ונורמטיבי ללא שום עבר פלילי, עבד כנהג הסעות במשך עשרים השנים האחרונות עד למעצרו בתיק זה ביום 3.7.16 (בינתיים שוחרר ממעצרו למעצר בית). במשך 20 בעיות או סיבוכים.

2. הקטינה ל' הייתה תלמידה אחת מאותן תלמידות שהסיע הנאשם במהלך הקרירה שלו כנהג.
3. כחודשים לאחר תום התקופה שבה שימש כנהג בהסעה שלה פנתה ל' אל הנאשם בכתב. באותו מכתב כתבה לו מילות חיבה, נתנה לו מחמאות וצרפה למכתב שקית עם שוקולד. למכתב זה לא קדם שום קשר אישי בין הנאשם ל-ל', למעט אמירת שלום הדדית כמקובל בין נהג לנוסע קבוע. זמן מה לאחר שכתבה את המכתב לנאשם צלצלה ל' אל הנאשם ותינתה בפניו את צרותיה בבית ונתנה לו להבין כי היא זקוקה לעזרתו.

4. הנאשם, שהוא אדם טוב לב הנוטה לסייע למי שמבקש ממנו עזרה נפגש עם ל' לפי בקשתה מספר פעמים על פני מספר שבועות. בזמן הזה נרקמו בינו לבין ל' יחסים שאותם הוא ראה כיחסי ידידות. כעבור זמן התחממו היחסים ביוזמת ל', והיא אף סיפרה לנאשם שהיא 'אוהבת אותו'. הנאשם המשיך להתנהג כלפי ל' כידיד אך היא לא הסתפקה בכך. כאן ראוי לציין כי ל' היא חריג בחברה הדתית שעמה היא נמנית. יש לה חברות חילוניות, היא נוהגת לראות סרטים, לתקשר באינטרנט וכיו"ב והיו לה חברים גברים חרף גילה הצעיר.

5. קצת למעלה משלושה חודשים אחרי שהחלו ביניהם יחסי הידידות כתבה ל' לנאשם מכתב ארוך בו הביעה בפירוט וללא כחל ושרק רגשות רומנטיים עזים כלפי הנאשם. בין היתר כתבה לנאשם כי היא מאוהבת בו ומאושרת באהבתה וכי היא 'אוהבת, מטורפת, שרופה' עליו וכי 'בחיים שלי לא הייתי ככה מאוהבת'. היא מעלה על נס את העובדה שתמיד אכפת לנאשם מהזולת גם אם הוא לא כל כך

מוצא חן בעיניו. לדבריה, הנאשם הוא אדם מדהים והיא מרגישה כמי שזכתה בלוטו. בשלב הבא היא מביעה התפעלות מעצם העובדה שהנאשם מתאפק שלא לגעת בה למרות שהיא חשה שיש לו רצון לעשות כן: 'יש לך כאלה רצונות עזים - אבל לא. אתה עוצר את עצמך, מתאפק וזה מדהים אותי...'. את המכתב מסיימת ל' בכותבה כי היא מטורפת על הנאשם, מעריצה ענקית שלו ושהיא רוצה להיות ה'סופגניה' שיאכל בחנוכה (המכתב נכתב בחנוכה).

עוד יצוין כי בשולי המכתב בחלקו העליון ציירה ל' שני לבבות ובתוכם נרשמה שאלה 'האם תינשא לי?'. 6. דינמיקת היחסים בין ל' לבין הנאשם המשיכה להתפתח באותו קו בעיקר ביוזמת ל', וכמובן בהסכמתה, למסלול של תשוקה מינית. הדבר בא לידי ביטוי אף במכתבים נוספים שכתבה ל' לנאשם. באותם מכתבים היא פונה לנאשם בכנותה אותו 'החצי השני שלי' וחותמת עליהם כ'אשתך'. בין היתר כתבה לו בזו הלשון: 'לחצי השני שלי...נתי...נתי... דמיון לך שאנחנו הולכים יד ביד על החול החם אל מול הים הכחול שמשמיע את הגלים המתנפצים בזה אחר זה...אנחנו נכנסים לדירה ואז ידך מחבקות אותי חזק ושפתיך לוחשות לי 'אני לא עושה כלום! את האחראית היום!' אני מרימה את ידי אל ראש החולצה המכופתרת שאחרי מספר שניות היא כבר לא. אני מגיעה אל תחתית הציצית ושולפת אותה יחד עם הגופיה הלבנה. תוך כדי אנחנו מתקדמים אל החדר הסמוך, מכבים את האור ושוקעים בשקט השורר סוגרים את הדלת...המשך יבוא!!!. בנוסף, נהגה ל' לשלוח לנאשם מיוזמתה תמונות ארוטיות מגרות של עצמה.

7. בשלב כלשהו החלו נגיעות הדדיות פיזיות רומנטיות בין הנאשם לבין ל', נגיעות שבהן היא שיתפה עמו פעולה מרצונה החופשי, וכולן נעשו מתוך אהבה הדדית.

8. היחסים הלכו והתפתחו עד שבסופו של דבר הגיעו לכדי מגע מיני של ממש (אך לא בפי הטבעת או בהחדרת אצבע), כשל' הייתה בגיל 14.

9. ראוי להדגיש כי במהלך כל התקופה הרלוונטית סבר הנאשם בכנות כי ל' כרוכה אחריו בקשר נפשי ורגשות אמיתיים, כפי שאכן היו לו כלפיה.

10. ל' הייתה מרוצה מאד ממערכת יחסיה עם הנאשם ונהנתה מהם ואין שחר לטענה בכתב האישום כאילו היחסים נכפו עליה בצורה כלשהי או שהיו לא בהסכמתה המלאה, החופשית.

11. במהלך כל התקופה הרלוונטית, גם בתקופה שבה היחסים כללו יחסי מין מלאים, המשיכה ל' להביע באוזני הנאשם בעל פה ולעיניו בכתב את אהבתה העזה אליו ואת הנאתה ממערכת יחסיהם.

12. אמנם אין לכחד כי הנאשם היה מודע להיות ל' צעירה מאד ואולם הוא לא ניצל את יתרון הגיל לצורך מגעיו עם ל' ולא סבר כי היא מקיימת עמו יחסים בשל גורמים הנובעים מגילה."

מסגרת הדיון

7. המחלוקות העיקריות בתיק זה מצומצמות וממוקדות. אין מחלוקת, כי ההיכרות בין המתלוננת ובין הנאשם התרחשה, כאשר הלה היה נהג הסעות אשר הסיע אותה לבית ספרה וממנו. תחילת ההיכרות כאשר המתלוננת הייתה בכתה ז'. האירועים נשוא כתב האישום התרחשו במהלך שנת הלימודים הבאה, כאשר המתלוננת בכיתה ח'. אין מחלוקת, כי בתקופת האירועים היו מספר מקרים של יחסי מין מלאים בין השניים, אשר התקיימו בכלי הרכב, אשר שימש את הנאשם בעבודתו כנהג הסעות. מרבית המקרים התרחשו כאשר המתלוננת הייתה צעירה מגיל 14. אחד מהם התרחש ביום 27.6.16, יומיים לאחר שמלאו לה 14. אין מחלוקת, כי הנאשם היה מודע בכל המועדים הרלוונטיים לגילה של המתלוננת. המחלוקות העיקריות הן האם הוכח, במידת הוודאות הנדרשת לשם הרשעה בפלילים, יסוד אי ההסכמה (סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין); האם הוכח כי הנאשם ביצע במתלוננת מעשה סדום; והאם הוכחה הטענה, כי במספר הזדמנויות, החדיר הנאשם את אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת. קיימות מספר מחלוקות

נוספות, אשר נידרש אליהן במהלך הדיון. נפתח בשאלת ההסכמה.

העדר הסכמה

8. לנאשם מיוחסות עבירות מין, אשר לפי הטענה בוצעו שלא בהסכמתה החופשית של המתלוננת (סעיף 345(א)(1) לחוק). לאחר שנתנו דעתנו למכלול הראיות והטענות, הגענו למסקנה כי יסוד זה לא הוכח מעבר לספק סביר. נפרט עתה את הטעמים ביסוד מסקנה זו.

9. תחילה לגרסת המתלוננת. המתלוננת העידה, כי קיימה יחסי מין מלאים עם הנאשם בארבע הזדמנויות. בפעם הראשונה, כשלושה חודשים אחרי תחילת כיתה ח' (בעמוד 9; ראו גם עמודים 33, 52). הפעם השנייה הייתה לאחר מספר שבועות נוספים (בעמוד 12). הפעם השלישית, בה ביצע הנאשם מעשה סדום על פי הטענה, כמה שבועות אחר כך (בעמוד 13)^[1]. כל האירועים האמורים היו, לפי עדות המתלוננת, עד לחודש או חודשיים לפני חג הפסח (בעמודים 33, 38; ערב פסח חל ביום 22.4.16; במקום אחר בעדותה מסרה, בשונה מכך, כי בין הפעם האמורה לבין הפעם האחרונה (אשר הייתה ביום 27.6.16) היו 4 שבועות, אולי יותר (בעמוד 46). הפעם האחרונה הייתה ביום 27.6.16 (בעמודים 13, 33, 52).

10. למען שלמות התמונה יצוין, כי הנאשם העיד על שלושה מקרים בהם קיימו השנים יחסי מין. בפעם הראשונה מיד לאחר חופשת הפסח (עמוד 90); בפעם השנייה, כשבועיים אחרי הפעם הראשונה (בעמוד 91); ובפעם האחרונה, ביום 27.6.16 (עמוד 92). אין בראיות נקודת אחיזה ברורה, המאפשרת הכרעה בין גרסאות אלה מעבר לספק סביר. בכל מקרה אין מדובר במחלוקת היורדת לשורשם של דברים.

11. על פי תיאורה של המתלוננת, ברוב המקרים של המגע המיני, ביטאה התנגדות, בין באופן מילולי, בין בניסיון להדוף את הנאשם. כך לגבי האירוע הראשון (ראו בעמודים 10, 46); לגבי האירוע השני (בעמוד 11); ולגבי האירוע הרביעי (בעמוד 14). המתלוננת שללה כי כל המעשים המיניים שעשתה עם הנאשם היו מרצונה (בעמוד 17), או בהסכמתה (בעמוד 18). היא גם שללה את הטענה, כי היא פיתתה את הנאשם למעשים (בעמוד 17), הגם שאישרה כי אהבה את הנאשם מאד (בעמוד 17). לטענתה, הזיזה את ידיו של הנאשם, ביטאה התנגדות גם במילים, ניסתה לקום, אמרה לו שאינה רוצה (בעמוד 46). במקום אחד טענה כי צעקה באחד המקרים, אך מיד חזרה בה ממנה מטענה זו (בעמוד 55; ראו גם בעמוד 56).

12. המתלוננת לא תיארה, כאשר העידה באופן ספציפי על האירוע בו טענה כי הנאשם ביצע בה מעשה סדום, התנגדות או התנהגות כלשהי העשויה להעיד על העדר הסכמה (עמוד 13). עם זאת, כאשר נשאלה על נושא ההסכמה באופן כללי, שללה בעדותה כי הסכימה לקיים עם הנאשם מגע מיני (בעמוד 46). לדבריה, "היו מקרים ששתקתי, אבל שתיקה היא לא הודאה של הסכמה" (שם). היא הוסיפה והעידה, כי "היו מקרים שנכנסתי לאי אפשרות לדבר ופשוט שתקתי, ברוב המקרים התנגדתי" (בעמוד 46). עוד מסרה, כי נתקפה הלאה בכל המקרים בהם קיימו השניים מגע מיני (בעמוד 35). אף כי הדברים לא סבו במפורש על האירוע בו טענה המתלוננת למעשה סדום, קריאת העדות כמכלול אינה מותירה סימן שאלה של ממש, כי הדברים סבים גם על אירוע זה. על פי אמות המידה שנקבעו בפסיקת בית

המשפט העליון, גרסה זו, אם תתקבל, מצביעה על פי תוכנה על העדה מספקת של אי הסכמה, גם ביחס לאותו אירוע (ראו ע"פ 2606/04 בנבידה נ' מדינת ישראל (26.4.06), בפסקה 35)^[2].

13. המתלוננת תיארה התנגדות גם ביחס לאקטים של החדרת אצבעות לאיבר מינה על ידי הנאשם. לדבריה, "היה בערך פעמיים שלוש שהוא החדיר לי אצבעות לאיבר המין, אני לא זוכרת בדיוק מתי ואיפה, אבל זה קרה .... ניסיתי להוציא לו את הידיים, לקום להגיד לו שאני לא רוצה והוא המשיך ולא הקשיב" (בעמוד 14).

14. ככלל, טענותיה של המתלוננת בדבר התנגדות מילולית או פיזית היו מינוריות, ולא היו נגועות בהגזמה (ראו גם הציטוט מהודעתה שהובא בחקירתה הנגדית, בעמוד 60, ביחס למגע המיני הראשון). המתלוננת נשאלה בהקשר זה על כך שאמרה בחקירתה כי מדובר ב"חצי אונס". היא הסבירה כי באירוע הראשון תחילה הגיבה, ובהמשך שתקה, ומכאן האיפיון האמור (בעמוד 61). היא מסרה הסבר דומה ביחס לדבריה בחקירתה, כי המגע המיני "לא בדיוק היה מרצוני" (בעמודים 61 - 62). בחקירתה החוזרת עלתה כי ביצעה מחיקות של דברים אלה, בראיון בפרקליטות לקראת עדותה (בעמוד 63). בהינתן שהמתלוננת חתמה על הודעותיה, לא ברור מדוע בוצעה המחיקה רק עתה, לקראת עדותה. מכל מקום, הדברים שמסרה המתלוננת בחקירתה, כשלעצמם, מצביעים על פי תוכנם על אי הסכמה העומדת באמות המידה שנקבעה בפסיקת בית המשפט העליון.

15. המתלוננת נשאלה מדוע המשיכה בקשר עם הנאשם, לאחר האירוע הראשון, שהתרחש לטענתה בניגוד לרצונה. היא הסבירה, כי ניסתה לנתק את הקשר עם הנאשם לאחר האירוע, וכי הוא השיב כי הוא מצטער, וכי לא יחזור על המעשים אם היא לא תרצה (בעמוד 10). לדבריה, ניתקה את הקשר למשך יומיים או שלושה, ובהמשך לכך, חזר הנאשם להתקשר אליה ולשלוח לה הודעות, ולהבטיח שלא יעשה כלום, והשניים חזרו לדבר (בעמוד 10). עוד תיארה, כי לאחר האירוע השלישי, הייתה תקופה של מספר חודשים בהם הנאשם לא עשה דבר, לא נגע בה, ואמר שהוא מכבד את הרצון שלה, ועל כן הסכימה להיפגש עמו בפארק X (בעמוד 14).

16. בעת ששחזרה את האירועים נשוא כתב האישום, ניכרו במתלוננת תגובות רגשיות, אשר באו לידי ביטוי בין היתר בשתיקה, רעד ובכי. ניתן היה להתרשם, כי היא חווה קושי של ממש לתאר את האירועים.

17. בה בעת, ניתן היה להתרשם מקושי חוזר בעדותה של המתלוננת, כאשר הוצגו לה מכתבים שכתבה, בנקודות זמן שונות של הקשר עם הנאשם. במכתבים אלה בולט, כי המתלוננת התאהבה בנאשם עמוקות. עולים בהם גם תכנים, אשר יש בהם רמיזות, ואף אמירות מפורשות, בעלות גוון מיני ברור. המתלוננת התקשתה להתייחס באופן ענייני לתכנים אלה. נפרט.

18. המכתב הראשון (נ/1) נכתב בסוף שנת הלימודים 2015 (סוף כתיב ז', כאשר המתלוננת כבת 13). במכתב כתבה המתלוננת לנאשם, כי נפתחה כלפיו, פיתחה רגשות כלפיו, סמכה עליו, וראתה אותו כאדם מבין, דואג ומעודד. היא מבטאת במכתב רגשות אהבה ("כל פעם שהבטנו זה לזו הרגשתי שהלב שלי עומד להתפוצץ", "התאהבתי בך", "אני אוהבת אותך, ומעריצה אותך", "עד כמה שרציתי שזה לא יקרה ובגלל הרבה סיבות כמו למשל שאתה נשוי זה

קרה אני אוהבת אותך יותר ממה שהייתי רוצה!".

19. תוכנו של המכתב אינו הולם את עדותה של המתלוננת, כי מדובר במכתב פרידה שכתבה על פי בקשת הנאשם, וכי כל שיש בו הוא שהייתה לה שנה נעימה וכיפית עמו, כנהג הסעות, וכי היא אוהבת אותו בתור בן אדם (בעמוד 21 לעדותה). על פי תוכנו, המכתב אינו מכתב הערכה לנהג הסעות בתום שנת הלימודים, אלא מכתב אהבה לגבר, כפי שטוען הנאשם.

20. מכתב נוסף של המתלוננת (חלק מת/7) נכתב בסביבות חג חנוכה, לקראת סוף 2015 (חג חנוכה החל באותה שנה ביום 7.12.15). מכתב זה היה ביוזמת המתלוננת (עדותה, בעמוד 24). במכתב כתבה המתלוננת לנאשם בפתח המכתב (בתוך לבבות) "האם תינשא לי?"; כינתה אותו "אהבה שלי"; ציינה כי אין לה מילים לאהבה שהיא חשה כלפי הנאשם; תיארה את האושר שהנאשם גורם לה; מציינת שהיא "אוהבת, מטורפת, שרופה ומתה עליך, בחיים לא הייתי ככה מאוהבת"; ומסבירה שיש לו לב ענק ונשמה מדהימה.

21. במכתב, ציינה המתלוננת כי הנאשם "אוהב ללא תנאים", וכי "אתה עוצר את עצמך, מתאפק, מחכה וזה מדהים אותי". הדבר לא מונע ממנה לברך את הנאשם ("חיימשלי") בחג חנוכה שמח, ולכתוב כי "אני רוצה להיות הסופגנייה". עדות המתלוננת כי בדבריה על כך שהנאשם מתאפק לא הייתה כל כוונה, למעט אזכור של דברים שאמר הנאשם עצמו (בעמוד 25), מעוררת קושי, במיוחד נוכח התייחסותה האישית ("זה מדהים אותי") להתנהגות זו של הנאשם. גם טענתה כי הבעת המשאלה להיות "הסופגנייה" הייתה רק "צורת ביטוי" (בעמוד 25), מעוררת קושי. הוא הדין באמירתה, כי הנאשם היה יכול להסיק מן הדברים שהיא מעוניינת ביחסים מיניים, אך זו לא הייתה הכוונה (בעמוד 25). לא ברור איזו כוונה אחרת עולה מן הדברים.

22. מסרים דומים עולים בסדרה של מכתבים שהפקידה המתלוננת בידי הנאשם, כאשר זה נסע עם אשתו ללונדון סמוך לתחילת השנה האזרחית החדשה. המתלוננת נתנה לנאשם את המכתבים ביוזמתה (עמוד 35 לעדותה), על מנת שבכל יום של הנסיעה יפתח את אחד מהם.

23. כך, במכתב נ/5, מפליגה המתלוננת, כאמור ומדמיינת הליכה משותפת עם הנאשם על החול החם, שלאחריה כניסה משותפת לדירה, אמירה של הנאשם "אני לא עושה כלום! את האחראית היום!", ובהמשך לה פתיחת כפתורי חולצתה על ידה, שלילת תחתית הציצית על ידה, התקדמות לחדר הסמוך, "מכבים את האור, שוקעים בשקט השורר, סוגרים את הדלת ו... המשך יבוא!!!". מכתב זה שזור באיורי לבבות, ביטויי געגוע ("התגעגעתי בטירוף"). המתלוננת פונה למשיב במלים "החצי השני שלי", וחותרת "החצי השני שלך".

24. המתלוננת התקשתה כאשר נשאלה מה משמעותם של הדברים שבמכתב נ/5 ("אני לא מבינה את השאלה", בעמוד 42). היא גילתה קושי דומה כשהוצע לה כי הדברים שבמכתבים מתאימים לקשר מיני (בעמוד 43).

25. ברוח דומה, במכתב נ/4, פונה המתלוננת לנאשם במלים "חמצן שלי"; מודה לאל על כך שהנאשם חי "כי הוא

כל חיי"; מכנה אותו "חיימשלי", מבטאת אהבה "פי מיליון, מיליון, מיליון ממך". כן מתארת כי מחכה לנאשם "בקוצר רוח", כדי לתת לו חיבוק "שישבור לך את העצמות", ולתת לו נשיקה "שלא יישארו לך שיניים" (ראו גם נ/3). היא עומדת גם על קנאתה לנאשם, על כך שהוא נראה צעיר "ושמתחילות איתו כל בנות העיר". היא מדמיינת את השניים יושבים ליד שולחן השבת ומנקים "אחד לשנייה את השאריות מהשפתיים". בה בעת, המתלוננת משבחת את הנאשם על כך שהוא מרעיף חום ואהבה "ללא תנאים, ובלי שום סיבה", ועל זה שיש לו "כוח לשלוט בעצמו" (המתלוננת הסבירה כי דברים אלה מבטאים את התנהגותו של הנאשם בהתחלת הקשר ביניהם, ונכתבו בתחילת שנת הלימודים של כיתה ח', עת הייתה בת כ - 13.5 (בעמוד 9)).

26. במכתב נוסף, נ/3, פונה אליו כאל "המלאך שלי", מבטאת את רצונה להיות עם הנאשם, לחבק אותו, לנשק אותו, לאכול איתו, לישון איתו, קוראת לו "חיימשלי", כותבת פעם אחר פעם "אני אוהבת אותך", מוסיפה "בטירוף", ומכנה עצמה "אשתך". כשנשאלה האם כתבה לנאשם כי היא רוצה "לישון איתו", המתלוננת אמרה בתחילה כי לא ידוע לה אם כתבה לנאשם דברים אשר זהו תוכנם, תוך ציון כי "יכול להיות שכתבתי" (בעמוד 29), ובהמשך שללה אפשרות זו (שם, "לא נראה לי שכתבתי לו"). בהינתן התוכן וההקשר הכולל של הדברים, טענת הנאשם בסיכומיו, כי הכוונה הסבירה של הדברים היא ל"שינה מינית", כהגדרתו, אינה מופרכת.

27. הוצג למתלוננת, כי הסתירה את המכתבים האמורים בהודעתה הראשונה במשטרה. המתלוננת טענה בחקירתה הנגדית כי במשטרה הייתה נסערת ולא זכרה את המכתבים (בעמודים 26; 34). אלא בשים לב לכך, שחשיפת העניין לא נבעה מתלונה של המתלוננת, כי אם מגילוי אקראי של הקשר בינה ובין הנאשם, הטענה כי הייתה נסערת אינה נקייה מקשיים. הוא הדין בטענה כי לא זכרה את המכתבים (ראו גם בעמוד 41). צודק אפוא בא כוח הנאשם בטענתו, כי מדובר בסדרה של מכתבים, ארוכים ומפורטים, אשר אף נכתבו בנסיבות (סוף שנה, נסיעה של הנאשם לחו"ל), אשר אין זה סביר כלל כי נשכחו. זו אף זו, המכתבים שנתנה המתלוננת לנאשם סמוך לנסיעתו, היו פרי יוזמה שלה. המתלוננת טרחה והכינה מכתב אחד לכל אחד מימי נסיעתו של הנאשם. היא הורתה לו לפתוח כל מכתב במועד לו יועד. בתוך כך כתבה מכתב מיוחד ליום שישי שחל בזמן הנסיעה. יש גם ממש בטענת בא כוח הנאשם, כי לא מדובר בתקופה ארוכה, בה ניתן היה להניח כי המכתבים נשכחו. במכלול נסיבות אלה, קשה לקבל את הטענה כי המתלוננת לא זכרה את המכתבים. יש גם מידה של סבירות בטענה, כי לא התייחסה אליהם בחקירתה במשטרה או בעדותה הראשית, כי הבינה שהם מעוררים קושי, בכל הנוגע לרצונה במערכת יחסים מינית עם הנאשם.

28. גם טענת המתלוננת, כי במכתבים רק חזרה על דברים שאמר לה הנאשם לפני כן (בעמוד 41), אינה חפה מקשיים. מדובר בשורה של מכתבים, שנכתבו ביוזמת המתלוננת, תוך מתן הוראות לנאשם מתי לפתוח כל אחד מהם, ואשר עולה מהם מסר ברור של אהבה עמוקה, ואף משיכה מינית. הטענה כי מדובר אך בחזרה על דברים שנאמרו על ידי הנאשם מתפרשת, במצב זה, כניסיון למזער את העולה מן המכתבים.

29. לא נעלם מעינינו, כי במכתב נ/5 כתבה המתלוננת לנאשם כי תמיד הוא משתף אותה בפנטזיות ודימויות, ועתה כנראה שהגיעה תורה. ברם, מדברים אלה לא עולה כי מדובר בחזרה על דברים שאמר הנאשם, להבדיל משיח של פנטזיות הדדיות.

30. אין מחלוקת כי מכתבים אלה קדמו בזמן למגע המיני הראשון בין המתלוננת ובין הנאשם. כשלעצמם, הם היו עשויים לטעת בתודעתו של הנאשם מחשבה, כי המתלוננת מעוניינת בקשר בעל אופי מיני. עם זאת, הם אינם מלמדים על הסכמה שלה למגע מיני כלשהו עם הנאשם, במועד בו התקיים מגע כאמור (ראו עדות המתלוננת, בעמוד 35). קיומן של רמיזות מיניות בטקסט לא שולל מן המתלוננת את הכוח להסכים, או לא להסכים, למגע מיני, עת זה התקיים, בנקודת זמן עתידית, כזו או אחרת.

31. נוסף, כי המתלוננת שיבחה את הנאשם במכתבים על איפוקו. בעדותה הסבירה, כי השניים דיברו על יחסי מין, אך רק כאשר תגיע לגיל 18 (בעמוד 35; מיד אחרי כן סייגה, ואמר כי לא דיברו על כך במפורש). מכל מקום, השבחים לאיפוקו של הנאשם מלמדים, כי אף שמדובר בטקסטים העשויים להתפרש כסוגסטיביים, לא ניתן למצוא בהם מסר ברור וחד משמעי המזמין את הנאשם לקיים עם המתלוננת מגע מיני. מנגד, טענתה של המאשימה, כי בשבחים אלה יש ביטוי לאי הסכמה של המתלוננת למגע פיזי, אינה יכולה להתקבל, נוכח המסרים המיניים שנכללו במכתבים.

32. ברם, המכתבים אינם עומדים בבידודם. מצטרפת אליהם חטיבת ראיות נוספת, הכוללת מאות מסרונים שהוחלפו בין המתלוננת ובין הנאשם (ת/8). המסרונים מתייחסים לפרק זמן של כתשעה ימים, בסוף הקשר בין הנאשם ובין המתלוננת (מיום 22.6.16 ואילך). בין היתר, עולה מהם כי המתלוננת אומרת לנאשם כי היא מאד רוצה לראות אותו (22.6.16, מס' 337); אוהבת אותו מאד (22.6.26, מס' 336, 342, 303; 26.6.16, מס' 156, 155; 27.6.16, מס' 148, 149, 147 ("רק אותך"), ("מאד מאד"), מס' 89 (28.6.09), מס' 4, 5 (30.6.09); מכנה אותו "אהבת חיי" (28.6.16 מס' 110); כותבת לו כי היא "שרופה עליך" (28.6.09, מס' 109); כותבת כי היא "מטורפתת" (28.6.09, מס' 106), ו"מטורפת עליך" (29.6.16 מס' 48); כותבת כי היא אוהבת אותו (מס' 22, 28.6.16); מכנה אותו "חיים" (22.6.16, מס' 338, 344, 315, 318, 307, 306, 305, 303; 23.6.16, מס' 280; 24.6.16, מס' 249; 25.6.16, מס' 208, 194, 193, 181; 26.6.16, מס' 175, 159, 156; 27.6.16, מס' 117; 28.6.16, מס' 109, 101, 100; 29.6.16, מס' 52, 47, 45, 43, 24, 19, 15), מבטאת קנאה (22.6.16, מס' 291; 28.6.16, מס' 89); מכנה את הנאשם "בעלי" (23.6.16, מס' 283, 277; 27.6.16, מס' 135; 30.6.16, "בעלי היקר", מס' 5), מבטאת עצב על כך שהשניים לא נפגשו (23.6.16, מס' 268); מבטאת געגועים (23.6.16, מס' 265, 259; 26.6.16, מס' 157, 156; 28.6.16, מס' 110; 29.6.16, מס' 7); חולקת עם הנאשם זכרונות משותפים (26.6.16, מס' 171), מבטאת שמחה ("איזה כיף לי") על הודעות ושיחות רבות מצידו של הנאשם (28.6.16, מס' 110), מכנה אותו "תוש תוש" (29.6.16, מס' 17; 30.6.16, מס' 7), מכנה אותו "ניסך שלי" (30.6.16, מס' 2).

33. בולטים במיוחד בהקשר זה אותם מסרונים, אשר נשלחו בימים שבתכוף לאחר המגע המיני הרביעי שתיארה המתלוננת, שהתקיים לדבריה ביום 27.6.16. אין בהם ולו רמז לכך שהמתלוננת חוותה אינוס ("אמרתי לו שאני לא רוצה, התנגדתי באופן מוחלט", עמוד 13 לעדותה). לא ניכר כל הבדל בין המסרים עובר לאותו יום, ובין אלה מיד לאחריו. רוח הדברים העקבית והברורה היא של בני זוג מאוהבים. המתלוננת אף הגדילה וכתבה לנאשם, יומיים לאחר המגע המיני האמור, כי "אני מאוד רגועה כשאני איתך" (ת/8, מסרון מס' 49).

34. המתלוננת ביקשה להסביר את המסרונים בכך שנשלחו בתקופה בה רכש הנאשם את אמונה, חדל ממעשיו והבטיח שהוא לא עושה שום דבר שהיא לא תרצה בו (בעמודים 8, 45, 55). היא תיארה בהקשר זה דפוס חוזר של

התנצלות מצד הנאשם, לאחר כל מקרה ומקרה, אשר גרם לכך שהאמון שלה בו חזר ונבנה (בעמודים 20, 55).

35. קשה לקבל דברים אלה. לשיטתה של המתלוננת, המסרונים נשלחו, בין היתר, בתכוף לאחר שהנאשם הפר באופן קשה את אותו אמון, אותו רכש, על פי עדותה (בעמוד 45) במשך חודשים ארוכים מאז הפעם האחרונה בה פגע בה. על פי גרסת המתלוננת עצמה, אילו באמת התרחש ביום 27.6.16 אינוס, כפי שתיארה, היה מתבקש כי במצב זה, תנתק המתלוננת את הקשר, ויהיה מצידה משבר אמון חריף, כפי שטענה שהיה לאחר שהשנים קיימו יחסי מין בפעם הראשונה. בפועל, התרחש ההיפך הגמור. היה מתבקש גם, כי הנאשם יתנצל שוב על מעשיו. לא ניתן ליישב את תוכנם הברור של המסרונים, עם עדותה של המתלוננת. העדר מוחלט של עקבות למשבר אמון כאמור בתכתובת האינטנסיבית של המסרונים שהוגשה כראייה, אינו מתיישב עם עדות המתלוננת, ומקשה עד מאד לקבל, כי אכן נכפה על המתלוננת מגע מיני באירוע הרביעי. בתוך כך, עולה מן המסרונים, בניגוד לעדות המתלוננת, כי אין כל נתק בעקבות המגע המיני, אשר לטענת המתלוננת התקיים בכפייה. השיח בין השניים נמשך כרגיל. אין גם כל שינוי בטון של השיח או בתוכנו.

36. זאת ועוד. רוח המסרונים דומה עד מאד לרוח המכתבים המתוארים לעיל, אותם כתבה המתלוננת, לדבריה, טרם קיימו השנים יחסי מין. קשה ליישב את הדבר, עם הטענה כי בתווך, כפה הנאשם את עצמו על המתלוננת, בשורה של מקרים, כפי שתיארה.

37. רוח המסרונים דומה בתוכנה גם למכתב נוסף של המתלוננת לנאשם, נ/6. מכתב זה אינו נושא תאריך. במכתב פנתה המתלוננת לנאשם במלים "אהובי", "בעלי", "נשמתי", "חיימשלי", "נסוך שלי", "מלאך שלי", "חצי שני שלי", "אהבה שלי", "חמצן שלי". בין היתר כתבה המתלוננת לנאשם במכתב זה, כי הוא "האדם שמספק לי חיים"; כי כאשר היא קמה בבוקר היא עושה כן "במחשבה שמי שמסב לי אושר גם קם"; כי הנאשם "תמיד שומר עליי ודואג לי וגם תמיד נמצא אתי, לכל מקום שאני הולכת אני לוקחת אותך בלב שלי"; כי כאשר הנאשם לא לידה המתלוננת מרגישה "כאילו אני חצויה לשניים, כאילו חסר לי חמצן", וכאשר הוא עמה היא "מרגישה שלמה, אני מרגישה שלא חסר לי כלום, שאני האישה הכי מאושרת על פני האדמה כי יש לי אותך"; כי בשביל האהבה לנאשם "אני מוכנה לתת הכללל!!!"; כי "בחיים שלי לא אהבתי ככה מישהו, בעוצמה אדירה כזאת!"; כי "בלעדיך לא יכולה לחיות!". היא חותמת את המכתב "ממני: אשתך, האוהבת מאד".

38. כאמור, המכתב אינו נושא תאריך. עם זאת, מעניין לציין כי המתלוננת כתבה בו לנאשם כי "אתה באמת בעלי (לפי מה שהרב אמר) ואני מאד שמחה ... שזה מה שהרב אמר וגם שאתה בעלי". ניתן להבין דברים אלה, על כך שהנאשם הוא אכן בעלה של המתלוננת, כתומכים בטענת הנאשם, כי המכתב נכתב מספר ימים לאחר הפעם הראשונה בה קיימו יחסי מין מלאים (עדותו, עמוד 95).

39. נדבר ראייתי נוסף אליו יש להפנות בנקודה זו הוא תמונות סוגסטיביות של המתלוננת (נ/7). מדובר בתצלומים עצמיים ("סלפיי") של המתלוננת. באחת מהן נראית המתלוננת בתנועת נשיקה. באחרת כשמגבת בלבד מכסה, חלקית, את פלג גופה העליון. המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית כי נשאלה במשטרה אם שלחה לנאשם תמונות, ומסרה שלא, ואחרי כן סייגה עצמה ("אולי תמונה שלי עם פיג'מה", בעמודים 26 - 27). התמונות (אשר סומנו גם כנ/2) הוצגו לה. בתחילה אישרה, כי שלחה אותן לנאשם (בעמוד 27). אחרי כן סירבה להשיב לשאלה כיצד היא מסבירה את

התמונות ("אני לא עונה לשאלה הזו", בעמוד 28), וטענה כי לא שלחה לנאשם תמונות בהן נראים הגוף או האיברים שלה. בהמשך העלתה לעניין זה אפשרויות שונות ("הוא ביקש ושלחתי, או אולי הן נמצאות בטבלט שברשותו או שבכלל לא שלחתי והן נמצאות בטבלט שברשותו", בעמוד 29). היא סיימה בטענה כי אינה זוכרת, וכי יש תמונות שהיו בטבלט^[3] (בעמוד 29).

40. יש גם ממש בטענת הנאשם בסיכומיו, כי טענת אי הזיכרון של המתלוננת בנקודה זו מוקשית. עם זאת, לא הוצגה ראייה ישירה, המלמדת כי התמונות אכן נשלחו על ידי המתלוננת לנאשם. נזכיר, כי לנאשם שליטה על היישומונים (אפליקציות בלע"ז) שבמכשירו, אשר באמצעותם קיבל מסרונים מן המתלוננת. בתוך כך, הנאשם נקלע לקושי, כאשר העיד כי זרק את המכשיר (בעמודים 100 - 101), וכי לא ניתן היה לשלוף ממנו מידע (בעמוד 101). לא ברור כיצד הצליח, במצב זה, לחלץ מן המכשיר את התמונות, אשר הוצגו כראייה בהליך (שם). לעניין זה לא נמסר הסבר מספק, הגם שהנאשם טען כי לא היו על גבי המכשיר דברים שהיה לו עניין בהסתרתם.

41. בסיכומה של נקודה זו, לא ניתן לקבוע כממצא עובדתי כי התמונות אכן נשלחו על ידי המתלוננת לנאשם. נוסף ונזכיר, כי לנאשם הייתה אפשרות לשלוף את התמונות ממחשב טבלט שמסר לה והוחזר לו על ידה. מכאן, כי עצם הגשתן על ידו, אינה מלמדת בהכרח כי נשלחו לו על ידי המתלוננת. עם זאת, עדיי, נותרים בעינם הקשיים בעדות המתלוננת, הדומים לקשיים עליהם עמדנו בעדותה ביחס למכתבים ומסרונים ששלחה לנאשם, הכוללים תוכן מיני.

42. לא נעלם מעינינו, כי המתלוננת הייתה בת פחות מ - 14 עת נכתבו המכתבים, וכבת 14 עת נכתבו המסרונים. בין המתלוננת ובין הנאשם, אדם כבן 49, בעל משפחה, היה פער עמוק של גיל, ניסיון והבנה. נוסף, כי ניכרת מן המכתבים ומן המסרונים מידה לא מועטה של תמימות, המתאימה לגילה של המתלוננת. אנו ערים גם להלכה, על פיה יש להיזהר מלבחון את התנהגותם של מתלוננים בעבירות מין על פי כלים של רצינות וסבירות (ראו ע"פ 4187/04 גנטשקה נ' מדינת ישראל (21.6.06), בפסקה 14; ראו גם ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.10), בפסקה 90).

ברם, לא מדובר בהחלת שיפוט חיצוני אובייקטיבי על פעולותיה של המתלוננת. מדובר באי התאמה בין מסרים רבים ועקביים שהעבירה המתלוננת, ובין טענותיה שלה בדבר פעולותיה ותגובותיה למעשיו הנטענים של הנאשם. לכך יש להוסיף את אזהרתו של בית המשפט העליון, כי אין להחיל את ההלכות הנוגעות להערכת העדויות בתיקים של עבירות מין... "בצורה אוטומטית בכל מקרה ומקרה שבו נדונה תקיפה מינית והדבר תלוי בנסיבותיו של המקרה. כבכל תיק שבו הוא נדרש לקבוע ממצאי מהימנות ועובדה, אמור בית המשפט לבחון ולהעריך את מהימנותה של העדות בכלים העומדים לרשותו, לרבות ראיות חיצוניות לאותה העדות, ככל שישנן. צבר ההלכות שלעיל הוא רק אחד מן הכלים העומדים לרשות השופט והשימוש בו ראוי שיעשה בצורה מושכלת וזהירה ביותר, הכול בהתאם לנסיבות המקרה שלפניו" (דברי כב' השופט י' דנציגר בע"פ 7880/13 פלוני נ' מדינת ישראל (11.5.15), בפסקה 36). הדברים אמורים בוודאי במקרים, בהם אין ראיות אובייקטיביות המאפשרות להכריע במחלוקות בין הצדדים.

43. ב"כ המאשימה הסכים, כי ביחס למגע המיני הרביעי לו טענה המתלוננת, כי המסרונים הנזכרים מקימים ספק סביר ביחס לאשמתו של הנאשם. בנסיבות אלה השאלה היא, האם ניתן למתוח הבחנה פנימית בתוך עדותה של

המתלוננת ביחס למגעים המיניים השונים שתיארה. קיים בהקשר זה קושי ממשי. תיאור המגע המיני הרביעי, לגבי מסכימה המאשימה כי קיים ספק סביר, אינו שונה מהותית מן התיאור שניתן על ידי המתלוננת לגבי המגע הראשון או השני (ראו בעמודים 13 - 14). הוא הדין בהתנהגותה של המתלוננת בעת מתן העדות, אשר גם ביחס למגע הרביעי, התאפיינה בשתיקות ונשימות כבדות (עמוד 13). תיאור ההתנגדות של המתלוננת לגבי מגע זה אף בולט בעוצמתו ביחס לתיאור שניתן לגבי מגעים קודמים ("אמרתי לו שאני לא רוצה התנגדתי באופן מוחלט"). בנסיבות אלה, משקיים ספק סביר ביחס לגרסתה של המתלוננת ביחס לאירוע זה, הוא משליך על גרסתה גם ביחס לאירועים קודמים של מגע מיני בין השניים.

44. הדברים האמורים נכונים ביתר שאת נוכח עדותה של אמה של המתלוננת, על כך שהבינה מן המתלוננת כי אי ההסכמה שלה הייתה לגבי המגעים המיניים שהיו לקראת סוף הקשר בין המתלוננת לבין הנאשם. האם העידה שהמתלוננת אמרה שהיו יחסים בהסכמה והיו פעמים שלא, ולא פירטה (בעמוד 70). בחקירתה במשטרה אמרה האם שבהתחלה היה בהסכמה, ואחר כך לא בהסכמה (בעמוד 71). כאשר התעמתה אם המתלוננת עם אשתו של הנאשם, לאחר גילוי הקשר בין השניים, לא טענה כי הקשר המיני בין השניים היה בכפייה (עדותה, בעמוד 72; ראו באופן דומה בעדות אשת הנאשם, חנה שירה גרז, בעמוד 85). בהקשר זה נתנו דעתנו לתובנה, לפיה לא אחת מתלוננים בעבירות מין מתקשים להיפתח, וגרסתם נפרשת באופן הדרגתי. בשל כך, הגרסה הראשונית אינה תמיד מלאה, מפורטת ומדויקת. עם זאת, עדות האם מצטרפת, במקרה זה, לקשיים נוספים עליהם עמדנו, ויש בה כדי להוות משוכה נוספת בפני האפשרות לפצל את עדותה של המתלוננת בין האירוע האחרון שתיארה, ובין אירועים אחרים.

45. לטענת הנאשם, יש הסבר העשוי להסביר מדוע תטען המתלוננת לאי הסכמה. המתלוננת העידה כי נוכח תגובות משפחתה, לאחר שהקשר בינה ובין הנאשם נחשף באקראי, "נפל לה האסימון", והבינה שהייתה "מטומטמת", כדבריה. לטענתה, רק בדיעבד קלטה כמה הנאשם הוא "זבל", כהגדרתה (בעמוד 18). לטענתה, הדחיקה את הדבר כי לא רצתה לקבל שאדם שהיא אוהבת עשה את זה, ורק לאחר חשיפת הקשר הבינה שעליה להתלונן כדי שבנות אחרות לא ייפגעו (בעמוד 19; לנפילת האסימון, ראו גם בעמודים 14 - 15 לעימות ת/6, שם דיברה המתלוננת בין היתר על כך ש"פיכחו לי את העיניים"). מעדות אמה של המתלוננת עולה, כי זו אמרה למתלוננת, לאחר שנחשף הקשר בינה ובין הנאשם, כי "זה לא אהבה ... זה סוג מערכת יחסים חולנית" (בעמוד 72). עולה, הן מעדות האם, הן מעדות המתלוננת, כי ראייתה של זו את הקשר עם הנאשם השתנתה לאחר חשיפתו למשפחתה. בשלב זה, הבינה כי לאמיתו של דבר, אין מדובר באהבה. עולה גם, כי בעקבות הגילוי, הייתה האם נסערת (בעמודים 68, 72). עולה גם כי המתלוננת הייתה ערה לתגובה זו של האם (בעמוד 19). עם זאת, שללה כי משפחתה כעסה עליה לאחר שהקשר עם הנאשם התגלה (בעמוד 18).

46. במצב זה, טוען ב"כ הנאשם כי תלונתה של המתלוננת על כך שלא הסכימה לקיים יחסי מין עם הנאשם, נועדה לרצות את סביבתה. ברם, איננו מעגנים את הספק העולה לעניין תלונה זו של המתלוננת על הלך מחשבה זה. כנגד ההשערות הפסיכולוגיות שמעלה ב"כ הנאשם, ניתן להעלות את דבריה של המתלוננת עצמה, בעימות עם הנאשם, על כך שהעדיפה לשקר לעצמה במהלך הקשר עם הנאשם (ת/6, בעמוד 15). כשלעצמה, התפכחותה של המתלוננת לאחר מעשה, אינה מלמדת בהכרח כי תלונתה הייתה תלונת כזב. גישתנו היא, כי מן הראוי לגלות לעניין זה זהירות, ולהימנע מלהעלות השערות, אשר אין להן עוגן מספק בראיות.

47. בהקשר זה נתנו דעתנו לפרשה אשר נדונה בע"פ 3217/14 שמיים נ' מדינת ישראל (31.7.16), אשר יש לה קווי דמיון מסוימים למקרה שבפנינו. בדומה למקרה שבפנינו, היה מדובר שם בטענות לאונס, אשר הועלו על ידי מתלוננת צעירה, כבת שבע עשרה, כלפי גבר המבוגר ממנה בשנים רבות, כבן 45. גם שם נטען לדפוס של פגיעה מינית, שלאחריו התנצלות, פגיעה נוספת, וחוזר חלילה. אף שם, ניסה הנאשם להניא את המתלוננת מתלונתה. אף באותה פרשה היו ראיות על תקשורת דו צדדית נרחבת, הן של שיחות טלפון, הן של מסרונים.

48. עניין זה הטריד באופן ממשי את בית המשפט העליון, אשר דן בערעור הנאשם על הרשעתו (בפסקה 29). ברם, באותה פרשה לא הוצג תוכן המסרונים שהוחלפו בין השניים. בנסיבות אלה, ועל רקע מכלול הראיות שבפנינו (אשר כללו אלימות מצד הנאשם שם, כמו גם טענות כי גרם למתלוננת לצרוך סמים טרם הפגיעות בה), אושרה ההרשעה, תוך שבית המשפט העליון מפנה להלכה לפיה אין לשפוט את התנהגותה של מתלוננת בעבירת מין בכלים רציונליים קונבנציונליים. לעומת זאת, במקרה שבפנינו קיימת תשתית נרחבת אודות תוכן ההתקשרויות בין המתלוננת לבין הנאשם, המעלה ספק סביר ביחס לטענות המתלוננת בדבר קיום יחסי מין שלא בהסכמתה. במצב זה, ובשים לב להבדלים נוספים במבנה הראיות בין הפרשות, לא ניתן להקיש מן התוצאה בפרשת שמיים, למקרה שבפנינו.

49. כאן המקום להתייחס לעדות הנאשם. הנאשם אישר בעדותו כי קיים יחסי מין מלאים עם המתלוננת בשלוש הזדמנויות, אחת מהן יומיים לאחר שמלאו לה 14. הוא תיאר גם חיבוקים ונשיקות עם המתלוננת (בעמודים 88, 91), כמו גם נגיעות בעלות אופי מיני ("התעלסות ... אני רק מחבק אותה מלטף אותה מנשק אותה אולי מעט נגעתי לה בגוף מקדימה אבל לא ביצעתי דברים של יד על בשר ישירות" (בעמוד 89)). טענתו הבסיסית של הנאשם הייתה, כי אף שהבין כי מה שהוא עושה "זה אולי לא בסדר, זה אולי על גבול הניצול" (בעמוד 88). לא היה יכול לעמוד בפיתוי שהציבה בפניו המתלוננת (שם). לטענתו, המתלוננת "בחורה רצינית" (בעמוד 87), "מפותחת בגילה ובשכלה" (בעמוד 88), יש לה "לשון חדשה ברמות שבית המשפט לא יכול להבין .... היא יודעת לתאר דברים ולספר דברים ולפתות אותם בצורה כזו שאתה פשוט לא יכול לעמוד מול זה" (שם). לדבריו, "זה טשטש אותי" (שם). הוא הוסיף, כי בתקופה של לאחר חג החנוכה, המתלוננת "פשוט התנפלה עליי", וכמו כן "הייתה תופסת את הברך שלי שאני לא יקום" (שם). הוא הגדיר את מעשיה אלה כ"פיתוי חזק" (שם).

50. ברוח דומה טען הנאשם, כי מכתביה של המתלוננת, אשר ניתנו לו עובר לנסיעתו לאנגליה, עוררו בו התפעלות בשל סגנון הכתיבה ובהירותה, ומשכו אותו אל המתלוננת "בצורה מכשפת" (בעמוד 89). הוא הוסיף, כי התכוון לנסות להפסיק את הקשר עם המתלוננת, אך איבד שליטה (בעמוד 89). הוא תיאר את המתלוננת כיוזמת בקשר בין שניהם (בעמוד 89). הוא תיאר את המתלוננת כבעלת כוח פיזי רב (שם; ראו גם בעמוד 90, "כוח אדיר"). הוא טען גם, בתארו כיצד המתלוננת ישבה עליו, כי "אין לה משקל קל" (בעמוד 90).

51. הנאשם הוסיף וטען, כי בשל בעייה ממנה הוא סובל, הוא אינו מגיע לסיפוק בעת מגע מיני. על רקע זה טען, כי אמנם חיבב את המתלוננת, אך "לא היה לי את החשק אני מדבר אליכם כגבר אל גברים" (בעמוד 91). עוד טען, כי המתלוננת מסרה לו שנהנתה הנאה רבה מן המגע איתו (בעמוד 91).

52. למען שלמות התמונה נוסף, כי הנאשם שלל בעדותו כי ביצע במתלוננת מעשה סדום (בעמוד 93), או כי

53. אנו מתייחסים לעדותו של הנאשם בזהירות רבה. הנאשם מסר במשטרה, בשורה של הודעות, גרסה כוזבת, בה כפר באופן מוחלט בקיומו של מגע מיני עם המתלוננת (ראו למשל בת/1, עמודים 3, 7). הוא התמיד בגישה זו גם בעימות פנים אל פנים שנערך עם המתלוננת במשטרה. בעימות זה, הפגין הנאשם יכולת מרשימה להכחיש קיומם של יחסי מין עם המתלוננת, תוך ביטויים ציוריים - אשר התבררו בדיעבד ככוזבים כולם - של הפתעה, זעזוע, הלם ואכזבה. יכולת זו לומר בפניה של המתלוננת דברי כזב, תוך העמדת פנים משכנעת כי הוא הקורבן, ואף תוך תקיפתה של המתלוננת על כך שהיא מפנה כלפיו תלונת שווא לעניין זה, מקשה עתה עד מאד ליתן בנאשם אמון. הוא הדין בכך שהנאשם לא נמנע מלהישבע בעימות כי דבריו הם דברי אמת.

54. על דרך ההדגמה, נפנה בהקשר זה לתמליל העימות, ת/6, שם אמר הנאשם למתלוננת, בין היתר "לא נגעתי בה אף פעם חוץ מהחיבוק הזה שחיבקתי אותך שבאת פצועה מאמא", "רק חיבוק ליי" (בתגובה לשאלה מתריסה של המתלוננת), (בעמוד 1); "אני בהלם איך שאת מאשימה אותי על דבר שלא עשיתי" (בעמוד 2); "אני לא עשיתי לך שום דבר אני דאגתי לך כל הזמן אני לא נגעתי בך" (בעמוד 2), "לא נגעתי בך ליי" (בעמוד 2), "רק חיבקתי אותך" (בעמוד 2), "את מעלילה עליי" (בעמוד 2); "להגיד לי שבעלתי אותך את לא מתביישת?" (בעמוד 3), "את הופכת ממישהו אחר עליי עם דברים שלא היו מעולם אני בהלם" (בעמוד 3), "בגלל שסמכת עליי לא עשיתי כלום בגלל שסמכת עליי ל' תגידי לה את האמת עכשיו" (בעמוד 3), "כמה פעמים חזרת ממני בפגישות ואמרת לי נתי אני לא מאמינה איך אתה מחזיק את עצמך" (בעמוד 3); "גם בהתחלה וגם בסוף לא עשיתי לך שום דבר" (בעמוד 4), "זה לא קשור אליי אני בהלם" (בעמוד 4), "תמכתי ועזרתי לך" (בעמוד 4); "להגיד שאני בעלתי אותך" (בעמוד 5); "אני לא מאמין שאת ממציאה עליי כאלה דברים אני בהלם" (בעמוד 7); "אני לא אנסתי אותך ולא חדרתי אלייך אני בשוק" (בעמוד 7); "את יודעת את כל האמת ... ואת פוגעת בי על כלום" (בעמוד 9), "למה, למה סתם להמציא על בן אדם משהו" (בעמוד 9), "אני לא מכיר את הגוף שלך בכלל ... את ממציאה עליי דברים שלא היו. את תשלמי על זה אחרי זה בשמים תזכרי את זה" (בעמוד 9); "את ממציאה" (בעמוד 10), "כמה התאפקתי כמה עצרתי את עצמי ... כמה נזהרתי את רוצה שאני אשב בכלא בשביל מה ... משהו שלא היה?" (בעמוד 10); "איך את מעיזה להגיד על בן אדם שבעל אותך איך את מעיזה" (בעמוד 11); "אני לא מאמין" (בעמוד 13, לאחר שהמתלוננת השיבה בחיוב לשאלה אם השניים קיימו יחסי מין); "לא נגעתי ... חיבוקת אותך חיבוק אבהי" (בעמוד 16); "לא עשיתי איתך שום פעולה מינית" (עמוד 18); "איך את מעיזה להגיד לה שקיימנו יחסים" (בעמוד 18); "אוי איזה שקר" (בעמוד 21)(בתגובה לתיאור שהמתלוננת של יחסי מין בין השניים, בחמש - שש הזדמנויות); "לא חדרתי עם איבר המין שלי ... אני נשבע .... לאיבר המין שלה" (בעמודים 22 - 23).

55. לעומת זאת, במשפט חלה תפנית חדה בגרסת הנאשם. עתה, הודה בקיומם של מגעים מיניים עם המתלוננת. לטענתו, היא הייתה הצד היוזם של מגעים אלה. ממילא, לטענתו הייתה הסכמה שלה למעשים. יכולתו של הנאשם לעמוד באופן עקבי על גרסה כוזבת מעוררת קושי רב לתת בו אמון. כך גם יכולתו להטיח במתלוננת דברים קשים ביותר על תלונתה, בהם הוא כופר בכל מגע מיני איתה. מתברר עתה, כי התנהגותו ודבריו של הנאשם במשטרה ובעימות היו, בעיקרו של דבר, העמדת פנים. לכל אלה נוסף, כי גם במבחן ההתרשמות, קשה להבחין בין התנהגותו של הנאשם בעת העימות (בו מסר, גם לשיטתו, גרסת בדים), ובין התנהגותו, בעת שמסר את עדותו בבית המשפט.

56. אכן, הנאשם ביקש בעדותו להסביר את דרך הילוכו במשטרה בכך שניסה למנוע פגיעה במשפחתו (בעמודים 94, 95, 97, 98). ברם, משנקט הנאשם גישה יחסית לאמת, והעדיף למסור גרסה בלתי נכונה, על מנת להימנע מפגיעה, מקרין הדבר גם על גרסתו הנוכחית. גם עתה, לנאשם אינטרס רב עוצמה למסור גרסה שקרית, כדי להימנע מעונש חמור, וכדי למנוע פגיעה חמורה במשפחתו.

57. לכל אלה נוסף, כי טענותיו של הנאשם אודות ממדיה הפיזיים של המתלוננת אינן עולות בקנה אחד עם התרשמותנו הבלתי אמצעית ממנה. אף התייחסותו של הנאשם אל המתלוננת כאל הצד היוזם אינה עולה בקנה אחד עם שורה של דוגמאות מתוך חליפת המסרונים ביניהם. עולה, כי בשורה של מקרים הנאשם יזם את התקשורת עם המתלוננת. הוא אף פעל באופן אובססיבי, כאשר שלח סדרה של מסרונים תוך פרקי זמן קצרים, בניסיון להניע את המתלוננת להשיב לו (ראו, למשל, מסרים מס' 35 - 39, 29.6.16, החל מן השעה 5:04 לפנות בוקר; מסרים מס' 56 - 88, 28.6.16, החל מן השעה 11:40 בלילה, בהם בין היתר מפציר הנאשם במתלוננת להשיב לו ("תגיבי", "אייין לך כוח לכתוב"), מבטא געגועים ("אני דומע ללללא שליטה", "מיתגעגעגע", "נרדמת????"), ולא נמנע מרמיזות בעלות קונוטציה מינית ברורה ("היום תורי להרטיב", ראו בעדותו, בעמוד 108); מסרים מס' 118 - 122, 27.6.16, החל מן השעה 10:32 בלילה; מסרים מס' 164 - 168, 26.6.16, החל מן השעה 9:43 בלילה; מסרים מס' 176 - 179, 26.6.16, החל מן השעה 00:13 ("אייין לי כלום חוץ ממך", "את ערה?"); מסרים מס' 195 - 207, 25.6.16, החל מן השעה 22:06 ("מתי נדבר", "התגעגעי", "את לא נעלמת לי עכשיו עד הבוקר", "שיהיה ברור"). עולה, כי לנאשם היה עניין בקשר בעל אופי מיני עם המתלוננת (ראו גם עדותו על "תעצומות" ו"תשוקה" (בעמודים 90, 92). ניסיונו של הנאשם להתנער מעניין כאמור (ראו, למשל, בעמוד 91), על רקע קשיים להגיע לסיפוק (ראו גם בעמוד 90), אינו יכול להתקבל.

58. התנהגותו האובססיבית של הנאשם עולה גם מעדות המתלוננת, כי באחת הנסיעות של השניים אמרה לו שרוצה להפסיק את הקשר, ובתגובה השיב הנאשם שאם לא תהיה איתו לא תהיה עם אף אחד, ניסה להסיט את המכונית ולעשות תאונה (בעמוד 15). בהמשך לכך, המתלוננת העידה כי חזרה בה מכוונתה לנתק את הקשר. יוער, כי הנאשם לא הכחיש כי הייתה שיחה בה המתלוננת אמרה לו שהיא רוצה לנתק את הקשר עמו, טען כי השיב למתלוננת כי הוא "מכבד את זה מאוד", אבל "גם לי קשה" לנתק את הקשר (בעמוד 109). יש בתשובת הנאשם מידה לא מבוטלת של תמיכה בגרסת המתלוננת בנקודה זו.

59. לנימוקים אלה מצטרפת טענת המאשימה, כי יש מקום לגישה ספקנית, ביחס לגרסת נאשם הנשמעת לראשונה בבית המשפט, לאחר שהיה בידו לעיין במכלול הראיות, ולהתאים אליהן את גרסתו. בטענה זו יש ממש.

60. בהקדמת המאוחר נוסף עוד, כי קיימת תשתית ראייתית איתנה לכך, שהנאשם ניסה להדיח את המתלוננת למסור גרסה שקרית במשטרה. הוא ביקש ממנה שלא למסור כי השניים קיימו יחסי מין. עניין זה יידון בפירוט בהמשך. כאן נציין, כי דרך פעולה זו מוסיפה ומטילה צל על האמינות והמשקל, אותם ניתן לייחס לגרסת הנאשם.

61. נוכח כל אלה, המסקנה בדבר ספק סביר בטענות המתלוננת כי יחסי המין שקיימה עם הנאשם לא היו בהסכמתה, אינה מושתתת בעיקרה על קבלתה של גרסת הנאשם, כי אם על אי ההתאמה בין עדות המתלוננת, ובין

ראיות מזמן אמת, עליהן עמדנו בהרחבה לעיל. בה בעת, ברור ממכלול הראיות, כי המתלוננת והנאשם קיימו יחסי מין, הן טרם מלאו למתלוננת 14, הן לאחר שמלאו לה 14. בנוסף לכך, בשורה של מקרים עולה מן המתואר כי התקיימו היסודות של ביצוע מעשים מגונים, כהגדרתם בחוק.

62. ודוק. הנאשם דיבר בעדותו על כך, שיחסיו עם המתלוננת היו על גבול הניצול. בדברים אלה יש ממש. עמדנו לעיל על תמימותה של המתלוננת. מן הראיות עולה גם, כי בשל מצבה המשפחתי, הייתה המתלוננת צמאה לדמות אב. במידה לא מבוטלת, הנאשם מילא חלל זה, באוזן קשבת, ובתמיכה, נפשית וחומרית. ברם, בהמשך מינף את הקשר עם המתלוננת, לקשר בעל אופי מיני, אשר היה לו בו עניין רב. לנאשם, אדם מבוגר, לו ילדים בוגרים, יתרון גיל וניסיון מובהק על המתלוננת, נערה צעירה בת פחות מ- 14 בעת רוב רובם של המעשים. בנסיבות אלה, יש בסיס לקבוע, כי היה ביחסים בין השנים ממד משמעותי של ניצול מצדו של הנאשם, הגם שלא הוכח מעבר לספק סביר יסוד אי ההסכמה שבעבירת האינוס.

63. מטיעוני הצדדים עולה, כי אין מחלוקת שהנאשם היה מודע בזמן אמת לגילה של המתלוננת (ראו בעדותו, בעמוד 117; ראו גם בעמודים 87, 88, 97, 103, 114, 118). יוצא, כי מתקיים במקרה זה היסוד הנפשי הנדרש לשם גיבוש העבירות של אינוס סטוטורי, על פי החלופה הקבועה בסעיף 345(א)(3) לחוק (בעילה של קטינה שטרם מלאו לה 14 שנה), ומעשים מגונים, לפי סעיף 348 (א) לחוק, בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק. לגבי יחסי המין שקיים המערער עם המתלוננת ביום 27.6.16, מתקיימים יסודות העבירה של בעילה אסורה בהסכמה, לפי סעיף 346(א)(1) לחוק.

החדרת אצבעות

64. המתלוננת תיארה בעדותה שנים שלושה אירועים של החדרת אצבעות לאיבר מינה (בעמוד 14), במועדים ומקומות שלא פורטו. הנאשם טוען, כי בעימות לא העלתה המתלוננת טענה לעניין זה. ברם, מהלך העימות היה כזה, שבעיקרו עמדה השאלה האם הנאשם קיים יחסי מין עם המתלוננת. המתלוננת טענה כי הנאשם "נגע לי באיברים", ובהמשך לכך תיארה מגע מיני מלא עימו (ת/6, עמוד 6; ראו גם עמוד 11). אין בכך כדי לשלול את עדותה לעניין החדרת אצבעות לאיבר מינה. העימות לא התיימר למצות את מלוא טענותיה של המתלוננת. הוא היה טעון ביותר. כפי שפירטנו בהרחבה לעיל, המתלוננת נאלצה בגדריו להתמודד עם גרסה כוזבת של הנאשם, אשר שלל כל נגיעה בעלת אופי מיני בה. בנסיבות אלה, ובהתחשב בעקרונות להערכת עדויותיהן של קרבנות עבירות מין, העובדה שנושא החדרת האצבעות לא נזכר בעימות, אינה שוללת את אמיתות טענותיה של המתלוננת לעניין זה.

65. הנאשם טוען כי המתלוננת העידה לעניין זה במענה לשאלה מדריכה. יש ממש בטענה, כי בשאלה שנשאלה המתלוננת ("תיארת קודם מקרים שהוא ניסה להחדיר אצבעות לאיבר מינך") היה ממד של הדרכה. עם זאת, המתלוננת לא הסתפקה בתשובה לקונית לשאלה, ונתנה לה תשובה מלאה, בה התייחסה גם לתגובתה למעשיו אלה של הנאשם. לא למותר להוסיף, כי אין טענה שעדותה של המתלוננת בנקודה זו חורגת מן הגרסה שמסרה בחקירתה במשטרה. יש להוסיף עוד, כי עדות המתלוננת בנקודה זו ברורה לחלוטין. בהתחשב בטיב היחסים בין השניים, העדות אף הגיונית. במצב זה, יש להרשיע את הנאשם באינוס לפי סעיף 345(א)(3) לחוק, גם ביחס למעשים אלה. עם זאת, משקבענו כי קיים ספק סביר לעניין אי ההסכמה של המתלוננת למעשי הנאשם, אין מקום להרשעה בעבירה של אינוס

מעשה סדום

66. המתלוננת העידה, כי באחד המגעים המיניים ביצע בה הנאשם מעשה סדום. מדובר בחדירה לפי הטבעת. בחקירתה הראשית, עדותה של המתלוננת בעניין זה הייתה מפורטת וברורה (בעמוד 13 לעדותה). המתלוננת גם לא הגזימה בתיאוריה לעניין זה, הן ביחס למספר המקרים בהם מדובר במעשה סדום (אחד), הן בתיאור המעשה עצמו (ראו בהקשר זה בעמוד 56). בעדותה הראשית גם לא טענה להתנגדות שלה באירוע זה (בעמוד 13; בחקירתה הנגדית העלתה כאפשרות כי התנגדה).

67. בחקירתה הנגדית ניכר שינוי בעדות. כשנשאלה כיצד לא נמצאו סימני חדירה בפי הטבעת בבדיקה הרפואית שנערכה למתלוננת, מסרה המתלוננת כי "הייתה טיפה חדירה" (בעמוד 56). ברם, לא ברור כיצד מתיישבים הדברים עם תיאור של מגע מיני שנמשך, לדברי המתלוננת, מספר דקות (בעמוד 13). לשאלה אם היה דימום בשל כך, מסרה המתלוננת תחילה "לא. לא נראה לי" (בעמוד 56). בהמשך, שינתה את גרסתה ("באותו רגע לא, כשירדתי בבית היה לי טיפה"). התברר עוד כי במשטרה לא מסרה פרט זה. המתלוננת הסבירה כי לא נשאלה על כך (שם). כשנשאלה אם נגרם לה כאב, השיבה "טיפה לא הרבה" (בעמוד 56).

68. התמונה הכוללת היא, כי קיימת עתה מידה של אי בהירות ביחס לגרסתה של המתלוננת בנקודה זו. בהקשר זה קיים ספק סביר, ולכן נימנע מהרשעת הנאשם בביצוע מעשה סדום. זאת, הגם שלא מצאנו ממש בטענה בדבר אי סבירות התיאור שנתנה המתלוננת, הן לעניין התנוחה שתיארה, הן לעניין הכאב שנגרם לה.

69. למען שלמות התמונה נוסיף, כי הנאשם מפנה למסמך בדיקה שנערכה למתלוננת (ת/9, 3.7.16), בו לא נמצאו סימנים בפי הטבעת של המתלוננת. ברם, הבדיקה נערכה כברת זמן לאחר האירועים, ובנסיבות אלה, העדר ממצא אינו שולל, כשלעצמו, את עדות המתלוננת.

70. לטענת הנאשם, נשאלה המתלוננת שאלה מדריכה לעניין זה (בעמוד 13). ברם, גם בעניין זה תשובת המתלוננת הייתה מפורטת. לא הושמו דברים בפיה. גרסתה בדבר מעשה סדום כאמור עלתה כבר במשטרה (ראו בעימות עם הנאשם, ת/6). העובדה שלא זכרה באיזה רחוב התרחש המקרה (בעמוד 13), אינה מעלה ואינה מורידה. לכן, מסקנתנו בדבר ספק סביר אינה מבוססת על היבט זה.

71. אשר לטענת הנאשם כי המיוחס לו אינו תואם את העדפותיו, ולשאת הנפש שביטא בהקשר זה (בעמוד 94; ראו גם בעימות ת/6, בעמודים 5, 22), הרי שיש קושי אינהרנטי לסמוך על גרסת הנאשם. מטעם זה, איננו מבססים את הספק הסביר על גרסה זו.

הדחה בחקירה

72. הגדרת העבירה נמצאת בסעיף 245(א) לחוק. הסעיף מורה, כי "המניע אדם, או מנסה להניעו, שבחקירה על פי דין לא ימסור הודעה או ימסור הודעת שקר, או יחזור בו מהודעה שמסר, דינו - מאסר חמש שנים". המתלוננת תיארה בעדותה כי לאחר שאמה גילתה את מכשיר הפלאפון שלה, והתקשרה לנאשם, הלה יצר עמה קשר, ואמר לה שלא תוציא מילה, לא תגיד כלום, ושלא תגיד שהיה בין השנים מגע מיני, כי הוא יכול להיכנס לכלא (בעמוד 16). באופן דומה, בעימות (ת/6) אמר הנאשם למתלוננת (בעמוד 17), שתגיד לחוקרת "תשמעי בחיים הוא לא בעל אותי". בעמוד 18 אמר הנאשם למתלוננת עוד, כי "יש לי זכות לבקש ממך להגיד את האמת ולהגיד לה עכשיו אני אמרתי משהו לא אמיתי עליך היה בינינו קשר רומנטי אבל לא בעלתי אותך".

73. כיום, הנאשם מסכים כי אכן בעל את המתלוננת. עולה מכך, כי ניסה להניע את המתלוננת למסור הודעת שקר, או לחזור בה מהודעה שמסרה. עולה מכך גם, כי היה מודע למהות זו של מעשיו. בעדותו, לא ידע הנאשם להסביר את דבריו אלה בעימות (עמודים 118 - 119). בנסיבות אלה, הוכח כי הנאשם ניסה להדיח את המתלוננת לומר דברים שאינם אמת, בזמן שחקירה התקיימה בעניין, ואף בעיצומו של הליך חקירתו. בנסיבות אלה, מתקיימים כל יסודותיה של עבירת ההדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק.

עוללות

74. בפי הצדדים טענות, אשר לא מצאנו כי הן משפיעות באופן משמעותי על ההכרעה. עם זאת, למען שלמות התמונה, נתייחס לעיקריות שבהן בתמצית.

75. המאשימה מפנה בטיעוניה לכך, שהנאשם רכש את אמונה ואת אהבתה של המתלוננת בכך ששוחח עימה, תמך בה (עדותה, עמוד 7), רכש לה תכשיטים (צמיד ועגילים, עדותו, עמוד 105), נתן לה סכום כסף קטן לרכישת גרביונים, העמיד לשימושה מכשיר טבלט וטלפון נייד. הגם שעולה מן הראיות, כי ערכם הכלכלי הממשי של הדברים אינו רב, יחסית, ניתן להבין כי המתלוננת ייחסה להם חשיבות רבה, וראו דבריה במכתבה לנאשם, חלק מת/7 ("באותו היום שהבאת לי את השקית לבית הספר. אני הייתי המומה, איך אכפת לך ... או ביום שהייתי בלי גרביים ואמרת לי לקחת כסף בשביל לקנות. אין פשוט בן אדם מיוחד!" (ההדגשה במקור)). מן הדברים אכן עולה, כנטען, מידה של תמימות של המתלוננת (ראו גם בעמוד הראשון למכתבה נ/4, חלק מן המכתבים שהפקידה בידי הנאשם עובר לנסיעתו לאנגליה). ברם, אין בכל אלה כדי לסייע באופן ממשי לטענת המאשימה, כי הנאשם כפה עצמו על המתלוננת.

76. המאשימה מבקשת ללמוד מכך, שבין המתלוננת ובין הנאשם היו רק 4 אירועים של יחסי מין מלאים, כי לא הייתה הסכמה מצידה לקיים עם הנאשם יחסי מין. ברם, התקופה בה מדובר אינה ארוכה במיוחד. מדובר בנאשם דתי, נשוי ואב לילדים. המתלוננת היא נערה צעירה, השייכת גם היא למשפחה דתית. טעמי זהירות יכולים, בנסיבות אלה, להסביר את הנתון האמור. נוסף, כי מן הראיות עולה כי בין המתלוננת ובין הנאשם היו מפגשים נוספים בעלי אופי מיני, הגם שלא התקיימו בהם יחסי מין מלאים. בנסיבות אלה, אין מדובר בנתון אשר ניתן לייחס לו משקל רב לגבי נושא ההסכמה.

77. המאשימה מבקשת למצוא בעדות הנאשם (בעמוד 108) תימוכין לגרסת המתלוננת כי לאחר כל אירוע של

יחסי מין, היה נתק בין השניים. לנאשם הוצג כי המתלוננת תיארה ניתוקי קשר של יומיים שלושה, שבוע שבועיים. הוא השיב "לא היה ניתוק מעל 48 שעות" (בעמוד 108). הנאשם לא נשאל שאלות נוספות על עניין זה. אף כי מתשובה זו משתמעת האפשרות של ניתוקי קשר שאורכם עד 48 שעות, קשה לבסס עליה ממצא פוזיטיבי בדבר ניתוקים כאמור, קל וחומר אורכם. נוסף, כי גרסתו הבסיסית של הנאשם הייתה כי יחסי השניים נשארו ללא שינוי לאחר האירועים בהם קיימו יחסי מין (ראו בעמודים 90 - 93). לגרסה זו יש, כמוסבר לעיל, תימוכין לא מבוטלים בחילופי המסרונים בין השניים.

78. המאשימה מבקשת למצוא בתיאוריו של הנאשם עוגן לאפשרות, כי איבד שליטה על עצמו, וקיים יחסי מין עם המתלוננת בניגוד לרצונה. בעדות הנאשם אכן עולה אובדן שליטה, כדבריו (ראו בעמודים 89, 120, 121). הוא מסר, כי לא שאל את המתלוננת להסכמתה, "אני לא חושב לשאול זה דבר שקורה פתאומי .. ברגע שהיא יושבת עליי אני מגורה, וכשאני מגורה אין את הזמן לשאול" (בעמוד 120). המאשימה מבקשת לקשור דברים אלה לעדות המתלוננת, אשר השיבה, בתשובה לשאלה אם הנאשם היה יכול להבין ממכתביה כי היא רוצה לקיים עמו יחסי מין, כי "הוא יכל לשאול אותי" (בעמוד 35).

79. ברם, קריאת דברי הנאשם בהקשרם אינה תומכת בתזה האמורה. הנאשם תיאר בבירור התנפלות הדדית של המתלוננת עליו ולהיפך (בעמוד 89). הוא תיאר, כי בעקבות הפעם הראשונה בה קיימו השניים יחסי מין, אמרה המתלוננת "הגזמתי קצת", והוא השיב לה "הגזמנו" (בעמוד 90). לדבריו, "לא היה פעם אחת שהיא אמרה לי תפסיק, הכול היה מיוזמה ודחף שלה" (בעמוד 91). הוא תיאר כי המתלוננת הביעה הנאה גדולה מאוד לאחר שקיימו יחסי מין בפעם השנייה (שם). הוא תיאר כי יחסי המין בין השניים נבעו "מהדחף שלה כלפי יותר מאשר הדחף שלי" (בעמוד 111). הוא תיאר את יחסי המין כהמשך ישיר וטבעי להתגפפות בה הייתה המתלוננת פעילה ויוזמת (בעמוד 120). הוא גם תיאר פעולה שלה (הסטה של תחתוניה) שנועדה לאפשר את קיומם של יחסי המין ביניהם (בעמוד 122). הוא עמד על "תשוקה בלתי נשלטת", כאשר "הדחף מצידה היה גבוה מאד" (בעמוד 123).

80. ברור, כי הסכמתה של המתלוננת להתגפפות אינה שוללת ממנה את הכוח שלא להסכים לקיומם של יחסי מין. מכוח זכותה הבסיסית לאוטונומיה על גופה, למתלוננת הזכות המלאה, בכל שלב, להפסיק את המגע המיני (ראו ע"פ 7951/05 מדינת ישראל נ' פלוני (7.2.07)). ואולם, על פי עדות הנאשם, בשום שלב היא לא ביטאה אי הסכמה (שם). הוא אף שלל את האפשרות, כי המתלוננת שתקה תוך כדי קיום יחסי המין ולאחריהם, בציינו כי היה מדובר ב"יוזמה כאילו של שנינו" (בעמוד 102). כאשר נשאל האם המתלוננת אנסה אותו, השיב "בדיוק, זה 'סוג של' ..." (בעמוד 120). במצב זה, קשה לראות את עדות הנאשם (עליה, כאמור, איננו סומכים) כתומכת בטענות בדבר קיום יחסי מין שלא בהסכמת המתלוננת.

81. המאשימה מפנה לתשובת הנאשם לשאלה, האם המתלוננת אמרה לו "הגזמת", בהתייחס ליחסי המין ביניהם (בעמוד 120). ברם, הנאשם לא אישר זאת (וכאמור לעיל, גרסתו הייתה שונה), ואף טען, בתשובה לשאלה, כי "זה היה בהסכמה" (שם). אין בעניין זה כדי לסייע למאשימה.

82. הנאשם מייחס בטיעונו חשיבות רבה לשאלה האם המתלוננת הייתה בבתוליה בעת שקיימה לראשונה יחסי מין

עם הנאשם, כפי שהעידה (בעמוד 47). חקירתה בעניין זה חורגת מן הנדרש לשם הכרעת הדין, וכך עולה למעשה גם מסיכומי הנאשם. לטענתה, הנאשם ידע על כך, לאחר ששאל אותה על כך, באותו יום (בעמודים 47 - 48). בא כוח הנאשם מבקש לייחס חשיבות לכך, שהדימום והכאב אותם תיארה המתלוננת בקשר לכך באו בשאלות שנשאלה בחקירתה, ולא בתיאור החופשי של האירוע שקדם להן (ראו פרוטוקול, בעמוד 60). לא שוכנענו מטיעון זה. עיקר הנתונים הנוגעים לגרסתה של המתלוננת נמסרו בעדותה החופשית. הנתונים האמורים אינם יורדים לשורש הגרסה, בדבר מגע מיני שלא בהסכמתה של המתלוננת. יצוין, כי טענת המתלוננת בדבר דימום במגע המיני הראשון עם הנאשם עלתה גם בבדיקתה הרפואית, ת/9, וגם בהודעתה במשטרה (ראו חילופי דברים בין ב"כ הצדדים, פרוטוקול, עמוד 60). היא גם עלתה כאשר סיפרה לאמה לראשונה על יחסיה עם הנאשם (עדות האם, בעמוד 68).

83. בשולי נקודה זו נציין, כי הנאשם טען בהקשר זה בעדותו כי "אי אפשר להלביש עליי תיק של בתולים כשיש לה מערכת יחסים עם חברים מהשכונה" (בעמוד 116). ברם, זמן קצר אחרי כן התברר, כי המתלוננת לא מסרה לו שאינה בתולה (בעמוד 117). התנהלות זו של הנאשם בחקירתו הנגדית מוסיפה וגורעת מן היכולת לסמוך על עדותו.

84. הנאשם מפנה לכך שמהבדיקה הרפואית שנערכה למתלוננת, ת/9, עלה כי "האירוע הראשון לא התרחש בימים האחרונים". ברם, בדיקה זו תואמת את עדות המתלוננת לגבי לוחות הזמנים למגעים המיניים נשוא כתב האישום. אין בה כדי לסייע לטיעוני הנאשם.

85. הנאשם מפנה לכך, כי גם לשיטת המתלוננת, לא כפה עליה מגע מיני באירוע אחר, בו הצטרפה אליו (עם אחיה הקטן) לנסיעה למלון במרכז הארץ, אף שהחל לדבריה בנגיעות מיניות (עמוד 11; ראו גם בעמוד 57). עובדה זו, כשלעצמה, אינה משמיטה את הבסיס מתחת גרסת המתלוננת. ריסון עצמי במקרה אחד (ומה גם בנסיבות בהן קיים קושי אובייקטיבי במימושן של כוונות מיניות) אינו מלמד בהכרח על ריסון עצמי במקרים אחרים.

86. הנאשם מפנה בסיכומיו לכך, שבעימות אמרה המתלוננת לנאשם (ת/6, עמוד 17), כי "אני המטומטמת שהסכמתי לזה וחשבתי שהוא בן אדם טוב הוא בן אדם אוהב". מכך מבקש הנאשם ללמוד על הסכמה של המתלוננת לקיום יחסי מין עם הנאשם. ברם, בעימות אמרה המתלוננת גם כי "העדפתי להתעלם מזה שהבן אדם שיושב מולי אונס אותי" (בעמוד 5). כך עלה גם מדבריה בעימות, כי הביעה התנגדות למעשי הנאשם (בעמוד 21). במצב זה, קריאת העימות כמכלול אינה נוטה לסייע באופן ממשי לנאשם.

87. המתלוננת העידה כי ייתכן שאם אמה לא הייתה מגלה את הפלאפון, ועליו החלפת המסרונים עם הנאשם, הייתה ממשיכה את הקשר עמו (בעמוד 15). באופן דומה, לא שללה את האפשרות, כי אם האם לא הייתה מגלה את העניין, לא הייתה מגיעה למשטרה (בעמוד 54). בהמשך ציינה, כי יתכן שחשבה להתלונן במשטרה לפני הגילוי, אך לא יישמה (שם). אחרי כן טענה כי חשבה על כך, אך פחדה (שם). איננו מייחסים משקל רב לעניין זה. הימנעות מתלונה אינה מלמדת בהכרח על יחסים בהסכמה. לא אחת הגשת תלונה חושפת קרבנות לעבירות מין לדרך חתחתים של חקירה ועדות, לעיתים תוך פרסומים ושמעות, אשר יש בהם פגיעה קשה בפרטיות ואף בשם הטוב. אף רגשות של בושה ופחד, הצפים לרוב אצל קרבנות של עבירות מסוג זה, נוטים להוות תמריץ שלילי לייזום תלונה. על רקע זה, מוכרת התופעה של תת דיווח על עבירות מסוג זה. הדברים אמורים בוודאי כאשר מדובר במתלוננת כה צעירה, אל מול אדם

מבוגר בשנים. בין היתר על רקע זה, הנטייה הכללית בפסיקת בית המשפט העליון היא לא לייחס משקל מכריע לטענות בדבר כבישת עדות של מתלוננות בעבירות אלה. לכן, עצם ההימנעות מהגשת תלונה, אין פירושה כי לא אירע דבר (ראו בע"פ 5582/09 הנ"ל).

88. הנאשם טוען, כי מן הראיות עולה כי בתקופה הרלוונטית לא חל שינוי במצב רוחה של המתלוננת. ברם, אמה של המתלוננת טענה לשינוי במצבי הרוח (בעמוד 69). בא כוח הנאשם היפנה לכך שבמשטרה טענה האם כי לא הבחינה בשינוי כאמור (שם). ברם, בחקירתה החוזרת עלה כי במשטרה אמרה האם כי "היו קצת שינויים..." (בעמוד 80). במצב זה, אין מדובר בנתון המטה את הכף באופן ממשי, לכאן או לכאן.

89. הנאשם טוען, כי במרכז לנפגעות אונס המתלוננת ציינה כי נפגעה מינית בהזדמנויות קודמות (ראו טופס ת/9, בעמוד 6). לטענת הנאשם, סיפרה לו על פגיעות מיניות שחוותה מן דוד ומאביה (בעמוד 98). המתלוננת הכחישה בעדותה ("ממש לא") פגיעות קודמות, והסבירה כי הבינה כי הטופס מתייחס להזדמנויות קודמות בהן נפגעה על ידי הנאשם (בעמוד 15; 49, 50). הסבר זה סביר. הוא אינו עומד בהכרח בסתירה למזכר נ/8, ממנו עולה כי חוקרי המשטרה שאלו את המתלוננת, בהמשך לציון בטופס האמור, האם סיפרה על פגיעה מינית בעבר בעת הבדיקה, וזו השיבה כי לא הייתה פגיעה מינית בעבר ואין לה מושג מדוע רשמו זאת (13.7.16). אין בפנינו ראיה של ממש לפגיעה מינית קודמת של המתלוננת. לטענות הנאשם לעניין זה איננו מייחסים משקל רב, על רקע הקשיים הנוגעים לעדותו.

90. הנאשם מעלה טענות כי מדברים שמסרה לו המתלוננת עולה כי היה קשר מיני עם קרוב משפחה, אשר מטעמים של צנעת הפרט אין מקום לפרט את שמו. נעשה ניסיון לטעון, כי תלונתה של המתלוננת ביחס לנאשם מהוות מעין השלכה עליו של טענותיה כלפי אותו קרוב. עוד טען הנאשם, כי למתלוננת קשרים בעלי אופי מיני עם נערים בשכונתה (בעמוד 92). הוא הסביר, כי אלמלא מקרים אלה, "הייתי פחות מועד, ... הילדה באה אליי עם ניסיון מסוים, היה לה ניסיון קודם" (בעמוד 118).

91. לטענות אלה לא הונחה תשתית של ממש. נציין, כי קרוב המשפחה, אשר פרטיו ידועים לנאשם, לא הוזמן על ידו לעדות. המתלוננת הכחישה באופן ברור כל קשר מיני עם אותו קרוב (בעמוד 51; ראו גם בעמוד 53). בנסיבות אלה, אנו דוחים את הטענות.

92. בא כוח הנאשם טוען, כי אילו הייתה המתלוננת צעירה מ - 14 בעת מסירת תלונתה, הייתה נחקרת על ידי חוקר ילדים, ועדותה הייתה טעונה סיוע. לטענתו, יש לדרוש סיוע גם כאשר נחצה רף הגיל שנקבע בחוק. ברם, דרישת הסיוע הקבועה בדין מתייחסת למקרים בהם הקטין עצמו אינו מעיד בבית המשפט (סעיף 11, חוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), תשט"ו-1955). משהעידה המתלוננת בפנינו, הרציונל לדרישה זו אינו מתקיים במקרה זה. על המקרה חלה, אפוא, הוראת סעיף 54א' לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971, המאפשרת להרשיע בעבירת מין על פי עדות יחידה, בלא סיוע. בכך אין כדי ליתר, כמובן, את הצורך להעריך את משקל העדות ומהימנותה, על פי אמות המידה שנקבעו לכך בדין.

93. סוף דבר, כמפורט ברישא להכרעת הדין, החלטנו לזכות את הנאשם מן העבירות של אינוס לפי החלופה שבסעיף 345(ב)(1) לחוק (עניינה של העבירה בבעילה שלא בהסכמה של קטינה מתחת לגיל 16); של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) לחוק; ושל מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ב) לחוק (בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק).

94. כאמור, החלטנו להרשיע את הנאשם בשתי עבירות של אינוס לפי החלופה שבסעיף 345(א)(3) חוק (בעילה של קטינה שטרם מלאו לה 14 שנה); מעשים מגונים, לפי סעיף 348 (א) לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק (מקרים רבים); בעילה אסורה בהסכמה, לפי סעיף 346(א)(1) לחוק; והדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק.

ניתנה היום, י"ז אדר
תשע"ז, 15 מרץ 2017,
במעמד הצדדים.
דוד מיניץ, שופט

**אביגדור דורות,
שופט**

עודד שחם, שופט

---

[1] בחקירתה במשטרה (יולי 2016) מסרה המתלוננת כי מקרה זה היה לא מזמן (בעמוד 51). היא הסבירה בעדותה, כי הזמנים התבלבלו לה בחקירתה, הואיל והייתה נסערת (בעמודים 51 - 52).

[2] למען שלמות התמונה נוסיף, כי במקום אחר (בעמוד 57) כאשר נשאלה מדוע הפסיק הנאשם את האקט המיני באותה הזדמנות, אמרה כי יכול להיות שהדבר נבע מכך שהנאשם הגיע לסיפוקו, "או שהתנגדתי". דברים אלה נאמרו על דרך ההשערה האגבית, וכשלעצמם אין בהם די על מנת לבסס, ולו לכאורה, מסקנה מרשיעה מעבר לספק סביר.

[3] אין מחלוקת, כי הנאשם מסר לשימוש המתלוננת מכשיר טבלט, באמצעותו ניהלו תקשורת באמצעות מסרונים.